

MAREK DVOŘÁK

BASTARD
BOHŮ

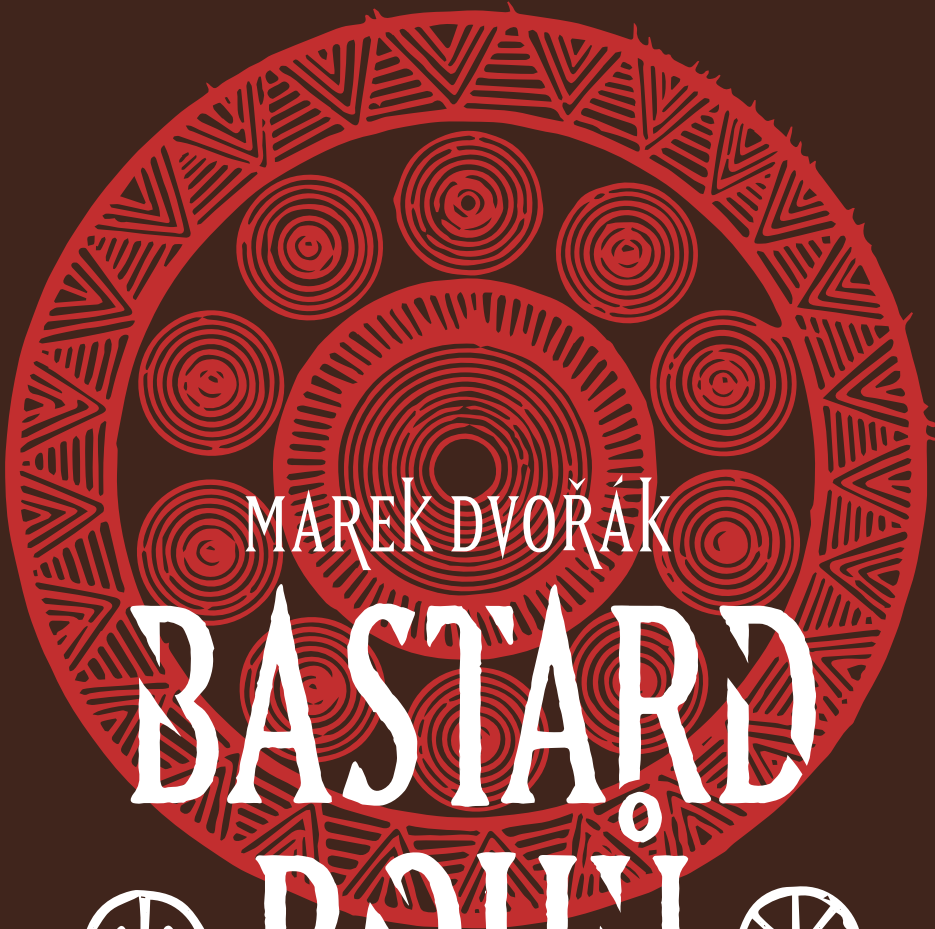
HOST

MAREK DVOŘÁK
BASTARD BOHŮ

MAREK DVOŘÁK

BASTARD

BOHŮ

BRNO 2022

© Marek Dvořák, 2022
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1311-6 (PDF)
ISBN 978-80-275-1312-3 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1313-0 (MobiPocket)

ZUBŘÍ HLAVA

Byli dva, starý a mladý.

Procházeli mezi smrky, které rostly na útesu. Slaný vítr jim bičoval kůži a ledový déšť nemilosrdně studil, v jejich kamenných tvářích se ale nepohnul ani sval. Šli kolem pobřeží už několik dní, přespávali na lůžkách z mechu a jedli ryby a zajíce. Nebyl čas střílet jelena nebo pižmoně. Spěchali, ačkoliv starý usoudil, že běžet není nutné. Mají náskok, stihnou varovat ostatní Černé běžce včas.

Mladý se co chvíli ohnul, aby prozkoumal stopy. Poslední dva dny se jim kořist vyhýbala. Při pomýšlení na tlustého, bylinami vykrmeného ušáka se mu sbíhaly sliny. Nikde ale nenašel nic čerstvého. Tahle srnka si byla prohlédnout oceán ještě před úplňkem, rys, který kráčet v jejich š lepších, zmizel v koruně statné borovice.

„Mohl bys je zavolat,“ prohodil směrem ke staršímu. Mluvili spolu chrchlavým prastarým jazykem, jakému už na celém světě rozumělo sotva pár stovek lidí. V tomto se podobali relikvii vytržené ze své doby, matné vzpomínce, která se brzy rozpadne v prach.

Šedivý muž krátce zavrtěl hlavou, dlouhé splepené mastné

vlasly se zatřásly, až z nich málem vypadla dravčí pera. Mladý nedal nespokojenost nijak najevo a mlčky pokračoval v cestě.

Přicházeli k malé zátocce, jejíž boční výběžek, porostlý nízkým křovím, trčel až do moře jako tesák obrovitého žraloka. Starý ukázal prstem: „Podíváme se.“ Naznačil tím, že chce jít až na konec výběžku, aby viděl co nejdál kolem pobřeží. Hledal loď. Mladý mu porozuměl — otočil se na patě a následoval ho. Pod nohama se mu propletla ještětěrka, bleskurychle ji chytil za krk a ukousl jí hlavu. Lepší jíst málo než nejíst vůbec.

Vyšli ze šera pralesa na denní světlo. Teprve teď by je necvičené oko dokázalo spatřit; když se plížili divočinou, staly se z nich stíny, byli jako duchové hvozdu, o nic hlasitější a nápadnější než kuny nebo rosomáci.

Starší se jmenoval Lugh a byl oděný do kabátce bez rukávů ze zaječích kožešin, zapnutého poutky přes jantarové knoflíčky. Spodek těla mu kryla kožená suknice. Za pasem měl kromě dřevěné masky i krátkou kamennou sekerku. Na rameni se mu houpal vak spletený z trav. Jeho postava, vychrtlá jako tětíva, se klátila ve větru a připomínala bodláčí. Strach ovšem budil pohled do jeho potetované tváře, na které už nezbývalo mnoho bílé kůže.

Mladý muž Judok byl oproti němu opravdový pořez, v ramenou široký jako stoletý dub. Dlouhé kaštanové vlasly měl spletené do copu, jenž mu poskakoval po plášti z medvědí kožešiny. Mohutný holý hrudník už zdobilo první tetování, světlemodrý kruhový ornament, prozrazující, že tento mladík se už osvědčil jako lovec. Až zabije skutečného nepřítele, vytetuje si další — symbol medvěda, svého totemového zvířete a průvodce, z jehož zubů měl náhrdel-

ník. Kromě sekery si nesl také dlouhý tisový luk, zabalený v pouzdru, a k suknici z jelenice měl přidělaný toulec šípů.

„Budeš šaman,“ oznámil mu zničehonic Lugh.

Judok se musel hodně ovládat, aby nic neřekl. Tahle novinka ho překvapila. S Lughem se účastnil teprve třetí výpravy, stařec ho sotva poznal. Přitom každý věděl, že už tři nástupce vyhnal. Nespokojil se jen tak s někým a Judok neměl pocit, že by byl o tolik lepší než ostatní. Jen větší a silnější. Zamyšleně si promnul svůj čerstvě narostlý, přesto však huňatý plnovous.

Na rtech měl tisíce otázek, ale Lugh nemluvil, pokud sám nechtěl. Žvanění považoval za slabost. Přesto by chtěl Judok vědět aspoň něco.

Proč já? Kdy začneme? Čím začneme? Budeme lákat orly zpěvem? Mluvit s duchy mrtvých? Svět, který se před ním otevřel, byl plný možností.

Došli až na kraj výběžku. Mohutné vlny neústupně bušily do útesů, jako by je chtěly prorazit, a nad hlavami jim skřehotali rackové s šedými křídly.

„Vidíš?“ zeptal se Lugh.

Judok se rozhlížel, jak nejlépe dovedl, pod sebe i nad sebe a do všech směrů, ale nespatriil nic.

„Nesmíš očima,“ zaťukal si Lugh na hlavu. „Máš to v sobě. Soustřeď se, dýchej pomalu. Pak pohleď do moře.“

Judok se snažil, seč mohl. Už několikrát ho starý nutil zkoušet podobné věci, ale zdálo se, že bez úspěchu. Přesto se nevzdával. Má snad šaman pravdu? Přebývá v Judokovi dar bohů?

Najednou si všiml nějaké malé tečky v dálce. Zaměřil se na ni, zhluboka se nadechl a snažil se svým zrakem

překonat vzdálenost, která ho od ní dělila. Tělem mu projela zima.

A on je spatřil. Lodě Krabů. Svými vesly prorážely hladinu a za sebou nechávaly bílou tříšť. Na palubách stáli muži, nevysocí, ale šlachovití, zvyklí na tvrdou námahu a dlouhé bitvy. Pravou hrůzu ale budily jejich lesknoucí se zbroje, ostré oštěpy, a především meče. Judok nikdy meč neviděl, ale ihned ho poznal. Smrtonosná zbraň, které se žádná sekera ani kyj nemohou rovnat. Čarodějové, kteří je vyrábějí — říká se jim kováři —, svá tajemství nikomu neprozrazují.

A na zádi, obklopený lučištníky, stál Zubří hlava.

Legendsy o něm kolovaly mezi severními kmeny už několik let. Špítalo se, že si ho smrt nechce vzít. Nikdo pořádně nevěděl proč. Někdo říkal, že kvůli vši té krvi, kterou má na ruce. Jiný, že se ho převozník bojí vzít na svou loď. Další zas, že je sám synem pochmurného žence. A ostatní si šeptali, že požívá duši každého, koho zavraždí. Nic z toho nebyla pravda, ale to už je zase jiný příběh.

Judok sice hodně vyrostl, ale oproti Zubří hlavě si připadal jako trpaslík. Velitel této flotily byl nejméně o tři hlavy vyšší než největší dlouhán z jeho posádky. Byl ozbrojen stejně jako jeho muži, ale na zádech měl karmínový plášť a hlavu mu kryla jakási černá lebka s rohy, připomínající zubra. Právě řval na jednoho z námořníků — chlap se před ním hrůzou schoulil do klubíčka, ale Zubří hlava ho trhnutím narovnal a kopancem shodil z paluby do vody. Lučištníci, kteří velitele obklopovali, ani nemrkli, ale Judok cítil, jak ostatní obrněnce, a především veslaře zachvátil strach.

Zvláštní, jak to může vědět? Je od nich tak daleko...

„Pět lodí Krabů. Včetně Zubří hlavy,“ zachrčel. „Rychlejší než my.“

Lugh se zachmuřil. Možná měli přece jen běžet. „Oheň,“ odpověděl a ukázal do lesa, kde se nad okolní krajinu vyvyšoval rozlehlý kopec. Tam zapálí vatru. Jejich bratři budou vědět, že se blíží nebezpečí, a schovají se do hvozdu.

Nejspíš podcenil rychlost těch podivných lodí. Čluny jeho lidu jsou tak neobratné a pomalé...

Rozběhli se. Vrchol kopce byl půl dne chůze od nich, ale Lugh s Judokem byli nahoře tak rychle, že bys ani polévku z křepelky neuvařil. Judok nasbíral suché chrástí. Lugh vytáhl plátek pazourku ve tvaru listu, úštěpek ohnivého kamene velký jako dětská pěst a kousek troudnatce, který oškrábal, až byl pěkně chlupatý. Pak začal křesat a brzy vykoukla první jiskra. Zasypal ji práškem ze ztrouchnivělého jasanového dřeva a rozfoukával, dokud mu pod rukama neožily plamínky.

Přikládali, co to jen šlo, a brzy na kopci plála obrovská vatra. Občas ji nakrmili listím, aby dobře kouřila. Topili až do večera, pak se zachumlali do kožešin, přitiskli se zády k sobě, aby jim bylo ještě tepleji, a usnuli. Zítra je čeká dlouhý den a hodně běhání.

Oni ale vydrží. Jsou přece Černí běžci.

Vstali ještě za tmy. Lugh se od rána mračil a donutil Judoka vyrazit, sotva si ulevil za nejbližší skalkou. Nasadili ostré tempo. Šaman byl navzdory svému věku plný síly a v kmeni se mu kromě Judoka vyrovnal jen málokdo. I mladý lovec sotva stačil. Za celé dopoledne se zastavili jen dvakrát, aby se napili a vymočili. Judok cítil, že začíná

mít dost. Pot se z něj jen řinul a slepoval jeho husté vlasy. Začalo ho píchat v boku — tělo ho varovalo, aby zvolnil. Nemohl. Sotva trochu zpomalil, Lugh se zamračil.

Judok nebude čtvrtý učeň, který selhal. Ne, dokud tomu může vlastní vůlí zabránit. Ne, dokud nepadne vysílením. Cokoliv jiného by považoval za selhání. Lýtka mu začínala tvrdnout v kámen a svaly ho bolestivě pálily. Přesto vytrval.

Krajinu kolem sebe už dobře znal. Do tábořiště to nemají daleko, ještě přebrodí jednu řeku, obejdou jednu skálu a už je budou mít pod sebou jako na dlani. Hle, kolikrát se plížil tímhle houštím, aby se dostal do zad neopatrné lani! Kolikrát pil ze studánky, jež tu bublá v mechu!

Řeka byla klidná a hladina i po včerejším dešti nízká. Dnes nebudou muset plavat, voda jim dosáhne sotva po pás. Judok byl rád. Tady blízko moře žijí všelijaké věci. Nebál se, ale už chtěl být bez dalšího zdržování doma.

Skalka, které říkali Hubený pastevec, stála bez hnutí tam, kde vždycky. Přesto na ní šamana něco vyděsilo. Poklekl na kolena a roztřásl se. „Krvavé slzy,“ zabědoval. „Tečou mu krvavé slzy...“

Judok nic neviděl.

„Naši bojovali,“ oklepal se Lugh. „Pospíchejme!“

Pokud si Judok myslel, že předchází cestování bylo namáhavé, nyní pochopil, že se mýlil. Stařec běžel tryskem jako poník lidu ze Samunských hor a každou chvíli svému učni zmizel z očí. Judokovi se začal zvedat žaludek, už tak vyčítavě kručící hladem. *Savire, bože větru, udrž mě na nohou! Já neselžu!*

Najednou se Lugh zastavil.

V údolí pod nimi sídlí jejich kmen. Všimli si šamanova varování? Stihli utéct?

Stařec se na něj otočil s hrůzou v očích. Za jeho zády se k obloze jako šlahoun divokého vína plazil kouř z ohně. Vlastně z mnoha ohňů.

A Judok se už nikdy nedozví, zda si nevšimli jejich znamení, nebo co jiného jim zabránilo utéct.

Tábor hořel. Nebo spíš dohořival.

Kolem stanů, z nichž už zbývalo jen o málo víc než díry vykopané pro ohniště, chodili Krabi a hledali, co by se dalo ukrást. Jenže Lughův kmen neoplýval žádným bohatstvím. Nekopal v zemi vzácné kameny, jako to prý dělají jižané, ani nevyráběl zabijácké zbraně. Byli jen lovci. Kromě kůží — a možná žen — neměli žádný majetek. Vždyt dlouhá staletí jen kočovali; zde v tomto kraji bohatém na zvěř se usadili teprve nedávno a ještě ani vlastně nevěděli, zda se brzy nešbalí a nepotáhnou zase dál.

Ale Zubří hlava nebyl spokojený. Právě se v zuřivém amoku vrhl na jednoho ze svých mužů, srazil ho do bláta a stál mu hlavu.

Judok se přistihl, že na něj zírá zblízka, jako by vedle velitele těch zběsilých vrahů sám stál, a vnitřnosti mu svírá mráz. *Medvěde, dej mi sílu!*

Mezi chatrčemi protékal proud krve z desítek těl, jež se tu válela jako zbytky masa pod řezníkovým stolem. Usekané končetiny, kutálející se hlavy, do nichž Krabi znuděně kopali, hromada mrtvých dětí, kterou jeden z řezníků hodil do ohně jako otep roští...

Krabům patřily možná tak tři mrtvoly. Tak málo jich dokázali Černí běžci zabít.

Z jednoho z dosud nezapálených stanů se ozýval řev. Někdo z mužů Zubří hlavy — možná jich bylo víc — právě znásilňoval poslední příslušnice Lughova kmene.

A pak ucítil ten smrad. Spálená kůže, spálené vlasy, hořící maso.

Jeho vize se přerušila a on se pozvracel. Šaman vedle něj bezmocně svíral pěsti. Po tvářích mu stékaly slzy.

Zubří hlava zakopl o starého lovce Tristana, kulhavého mrzáka, který se doteď ukrýval mezi sušícími se kůžemi. Tristan stihl jen vyděšeně houknout. Pak ho udeřila těžká rukavice. Zubří hlava se rozhodl vybit si svůj vztek na něm, klekl si na plačícího nebožáka a začal ho surově ubíjet ranami do obličeje. Když vstal, Tristan byl mrtvý a jeho tvář znetvořená.

A Judoka napadlo, že by měl taky zemřít. Ještě vezme pár Krabů s sebou. Odplivl poslední hořkou slinu a odhodlaně sevřel sekeru v ruce. Lugh mu věnoval zvláštní pohled.

„Pomstíme se,“ pronesl tiše.

Judok přikývl a jeho mysl vzplála krvežíznivostí.

„Zabijeme jich co nejvíc,“ zašeptal.

Lugh si ho přeměřil nelítostným, lehce pohrdavým pohledem.

„Ne. Zabijeme je všechny.“

Když se Lugh ujistil, že Krabi táboří kousek od spáleniště a nikam dál už dnes nepotáhnou, vydali se s Judokem směrem k oceánu. Neměli to daleko, jen co by trvalo porazit a stáhnout z kůže sobí mládě.

Judok netušil, kam jdou. Zapálit cizákům lodě? Jistě, to by nejspíš šlo snadno, i kdyby nechali spolu s veslaři

hlídky. Ale co pak? Lovit a zabíjet je jednoho po druhém? Lugh nevypadal, že se připravuje na dlouhou, tichou válku.

Ne. Judok mu ve tváři četl něco úplně jiného. Masakr. Lugh zářil touhou bodat, sekát a párat, přesto kráčel tak klidně, jako kdyby měl sbírat houby.

Nakonec to lovec nevydržel.

„Kam jdeme?“ zeptal se.

Lugh nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Co přijde, přijde,“ zahučel. Po chvílce si to ale rozmyslel a uvolil se přidat pár slov.

„Za tvým bratrem,“ řekl a odvrátil hlavu, aby bylo jasné, že nemíní už marnit svým časem na to hloupé tlachání, co stejně k ničemu nevede.

Judok ale nebyl o nic moudřejší než před chvílí. On přece nemá bratra, neměl ho ani předtím, než je navštívila bestie Zubří hlava. Jeho matka zemřela po porodu. Žádní sourozenci, žádní příbuzní. Nepamatoval se ani na svého otce.

Lodě těch zrud kotvily u pobřeží. Na písčité pláži plápolaly dva ohně, na prvním se peklo nějaké zvíře připomínající psa. Hlídale ho jenom dva Krabi. Hlučně si povídali a bylo jasné, že žádný útok nečekají. U druhého seděli v kruhu neozbrojení veslaři s nohama spoutanýma řetězy a vrhali kolem sebe vyděšené pohledy. Těžko říct, zda se víc báli svého pána, nebo nástrah divočiny.

Bylo by tak snadné je všechny poslat zpět do hlíny. Judok sebou trhl a podíval se na starce, ten se ale otočil a zamířil na druhou stranu, směrem k lesu.

Judok tušil, že je to jen další zkouška. Pokud navrhne, aby je zabili, šaman se mu vysměje, má jiný plán, a jistě

lepší. Takže následoval vůdce téměř vyhlazeného kmene a doufal, že Lugh ví, co dělá.

Protáhli se skrz houští a ocitli se ve stínu cedrů, modřínů a smrků. V lese vládlo ticho, jen ptáci občas zaševleli vysoko nad jejich hlavami. Slaný vzduch z moře se mísil s vůní jehličí. Mezi stromy se mihla laň a dlouhými skoky zmizela za obzorem. Pod nohama se mu proplazil slepýš a ukryl se ve vykotlaném pařezu.

Jindy by obdivoval, jak nádherný svět bohové stvořili. Ale dnes? Dnes měl v srdci jen nenávisť, pulzující zlobu a touhu splatit dluh do poslední vypelichané kůže.

Lugh zamířil ke shluku skal, které tvořily nevysoký kopceček mezi stromy, a Judoka se zmocnila zvědavost. Tohle místo šaman vždy považoval za posvátné a zakazoval sem kmeni chodit. Všichni ho respektovali — strach z probuzení zlých duchů nebo z pohněvání bohů byl nezměrný.

On sám se nikdy nepřiblížil ani na dostřel luku.

Šaman poklepal na jeden z mohutných kamenů. „Ukaž svoji sílu,“ zachroptěl, „a odval ho.“

Judok si odfrkl. Pokrčil se v kolenou, rukama se o balvan opřel a zabral. Na čele mu naskočila tlustá žíla a kůže se mu zaleskla potem. Zátal všechny svaly na těle a stiskl čelisti. Lugh ho chladně pozoroval.

Ten prokletý šutr se ne a ne hnout. Zabral znovu. Cítil, jak se mu napínají záda, v ramenou křupe a paže se roztrásly.

„Nejde to,“ vydechl.

„Pak se nestaneš šamanem a naše pomsta nikdy nedojde naplnění,“ odušil smutně Lugh.

Judok svěsil hlavu. Takže nakonec nemá na to, být šamanem. Není to proto, že by se nedokázal spojit s duchy nebo přesvědčit lesní tvory. Ne proto, že by se bál nebo neměl dost vůle. Jednoduše není dost silný.

Ta myšlenka ho rozrušila.

Zařval a opřel se do kamene znovu. Hlavu měl náhle klidnou a čistou. Věděl, co musí udělat. Svaly nestačí. Potřebuje do toho vložit své srdce.

Obrovitý balvan odskočil jako zasažený bleskem, jako by nevážil víc než závěs z tkaniny, a odhalil vchod do jeskyně. Lovce se užasle podíval na své ruce. Koutkem oka si všiml, že se po šamanově tváři mihl spokojený úsměv.

„Jdeme dovnitř?“ zeptal se udýchaně.

„Ne,“ šaman už měl zase nečitelný výraz. Posadil se do spadaneho jehličí a začal zírat někam do neznáma. Tvář si přikryl dřevěnou maskou.

Judok už další selhání nechtěl připustit. Posadil se naproti svému mistrovi a začal meditovat tak, jak ho to starý muž učil. Oprostil svoji mysl od všech podnětů, vnímal jen sám sebe, svoji podstatu, svoje pravé já. Sbíral síly z vlastního nitra.

Zbytek dne utekl tak rychle, jako když jestřáb mávne křídly.

Na hvozdu se polehoučku snesla tma.

Lugh se probudil z transu a jemně chytil mohutného lovce za ruku. Judok se pohnul a zamručel. I on se brzy vrátí z říše duchů.

Když si mladý muž konečně protřel oči, Lugh mu oznámil: „Teď zpívej po mně. Hej, hej hejá — hej, hej, hejá — heja, heja, hej...“

Nápěv byl jednoduchý, slova také, ale přesto bylo v šamanově zpěvu něco mystického, něco, co Judoka nutilo se svým hlubokým hlasem přidat. Zpívali a všechna zvířata v lese ztichla, jakou moc měla jejich píseň.

Zpívali dlouho. Už muselo být k ránu, houkání sov nahradilo švitoření drozdů, pěnkav, lejsků a dalších ptáků, kteří dávali najevo, že přežili noc a jejich území má stále právoplatného majitele. Brzy se začne rozednívat. Judok byl ztuhlý a potřeboval by se protáhnout, ale nemohl. Píseň ještě neskončila. Starý šaman už musel být také unavený, přesto se znovu a znovu nadechoval, aby pokračoval v mantře.

Lesní klid náhle přerušilo zařvání, které se rozléhalo široko daleko. Judok málem nadskočil, jak se lekl. Znělo to jako nějaká šelma, snad jeskynní lev, medvěd nebo puma. Ale především měl pocit, že se ten zvuk ozval kousek od něj, jako by nějaká obrovitá kočka číhala ve větvích jedle a chystala se na něj skočit, zlomit mu vaz a prokousnout mu hrdlo.

Šaman náhle přerušil zpěv a sundal si masku.

„Přišel čas,“ oznámil. „Pojď.“

Vstali. Judok se rozehřál několika rychlými dřepy, ještě chvilku a dostal by křeče. Pevně sevřel svoji sekeru. Studené topůrko ho uklidňovalo. Zbraň v ruce je pro muže jediná jistota.

Lugh už zase někam krácel a lovec se musel rozběhnout, aby mu stačil. Všiml si přitom, že stařec si tiše pobrukuje nějakou melodii. Když šaman uviděl, že ho jeho učeň zvědavě pozoruje, uvolil se prohodit pár slov na vysvětlenou:

„Musíme mu ukázat cestu.“

Pomalou, zřetelně vyjmenoval všechny slabiky, které byly součástí nápěvu, a Judok je po něm zopakoval. Poté už zpívali spolu, starcův hrubý, zato vycvičený hlas udával tempo a hluboký Judokův bas ho — občas falešně — doplňoval.

Mladík si brzy uvědomil, že se vracejí.

Došli zpátky k Hubenému pastevci. Zapálené stany už dohořely a jen poslední doutnající kusy dřeva a kůže prozrazovaly, že zde řádl červený kohout.

Krabi si své ležení rozbili nedaleko, co by dobrý vrhač kamenem dohodil. Nevadilo jim spát, zatímco kolem kvílejí duchové mrtvých a dožadují se odplaty. Možná je ani neslyší, nebo nechtějí. Judokovi to připadalo odporné. Nejen že jsou vrazi, navíc si z toho nic nedělají. Žádná úcta k mrtvým. Těla samozřejmě také nepohřbili — však první den smrdět nebudou. A pak zase nasednou do lodí a odplují dál. Třeba najít další oběti.

Vzteky s ním znovu zalomcoval a přehlušil hlad i únavu. Tak kde je ta slíbená pomsta, Lughu? Zatím ho akorát bolí pusa od zpívání. Podíval se na svého mistra s tichou výčitkou, ale ten ho nevnímal.

Šaman zvedl ruce k nebi a dozpíval posledních pár slov. „Počkáme,“ pronesl stručně.

Sedli si, aby pohodlně viděli do údolí pod sebou. Slunce právě začalo vykukovat zpoza obzoru a první paprsky protály nebe.

Barbarští cizáci žádné stany neměli ani se nechoulili k sobě, což potvrzovalo jejich zbedněnost. Tohle je sever, člověk snadno onemocní a zemře. Kolika jižanům se to tady už stalo?

Dobře jim tak. Judokovi se z nich zvedal žaludek. Váleli se v hlíně jako rochnící se prasata, přikrytí jen tenkými dekami, a hlasitě chrápali. Většina z nich se ani neshla opláchnout, krev Judokových soukmenovců na nich stále ještě ulpívala. Někteří vypadali, že si včerejší šílenství užívali — obličejové měly pomalované krvavými čarami a obrazci. Kromě hrdlořezů Zubří hlavy nebyl v jejich táboře nikdo. Nenechali si ani ženy, zabili každého, na koho narazili.

Sám Zubří hlava spal uprostřed tábora, obklopen svými nejvěrnějšími. Nesundal si brnění, a dokonce ani helmu.

Hlídku držel jediný voják — obtloustlý starý chlap s hustým plnovousem. Seděl na pařezu se sklopenou hlavou a přikrytý houní podřimoval. Na nohou mu ležel meč.

Když si ho Lugh všiml, zamračil se.

„Střílej,“ řekl.

Judok se pochmurně usmál. Hlídač je sice daleko, ale mladíkům luk je mistrovská práce. Když vystřelí do nebes, šíp přeletí horu. Musí se jen pořádně napnout, což nedokázal každý. Jenže ta síla! Jednou zamířil na losa a zároveň s ním zabil i jeho mládě, jež stálo na opačné straně po matčině boku. Střela měla takovou razanci, že proletěla skrz obě zvířata a zabodla se až do stromu za nimi.

Založil šíp do tětiny, vstal, napnul ji a zamířil. Dnes to šlo snadno, paže mu pulzovaly divokou energií, jako by mu sama země, na které stál, chtěla pomoci. Nebo to v něm zlomila ta skála, kterou musel odvalit. Ten večer se o sobě a svých schopnostech dozvěděl mnohé. Uvolnit se a vyvinout nadlidské úsilí bylo nyní tak nějak jednodušší.

Šíp zasvištěl a klimbajícím vetřelci prorazil krční tepnu.

Zabiják vytřeštil oči a chytil se za hrdlo, jako kdyby chtěl díru zacpat a udržet všechnu tu prýštící krev uvnitř těla; jenže to nešlo, tryskala gejířem jako horká voda z lávového pramene. Otevřel ústa, ale nevyšla z nich ani hláska. Pak se svezl na zem vedle pařezu a vydechl naposledy.

Ostatní Krabi dál pokojně podřimovali, aniž jim spánek kalily výčitky svědomí ze všeho zla, jehož se dopustili. Netušili, že spolubojovník, který měl na starost jejich bezpečí, už nikdy neprocitne. Judokovi připadali jako stádo jehňat, která opustila matka. Kdyby se teď vplížil mezi ně, jistě by stihl podřezat hodně hrdel. Ta možnost ho lákala a on se jen s největším vypětím sil přinutil opatrně schovat svůj luk a posadit se vedle Lugha, stařešiny, jehož kmen teď kromě něj samotného tvořil jediný člověk.

Nemusel čekat dlouho.

Právě teď, kousek před probuzením, kdy je spánek nejtvrdší a každý se ponoří do snových světů tak hluboko, že se sotva dokáže vrátit, se na kraji ležení vetřelců objevil obrovský stín.

„To je můj bratr,“ vydechl Judok.

Už chápal, co měl jeho mistr na mysli. Vlastně se divil, že mu to došlo až teď. Šamani, jejich učni, poustevníci či bylinkáři, kteří žijí v souladu s divočinou, občas zjistí, že jsou propojeni s některým zvířetem. Takový tvor se pak stane jejich průvodcem, kráčejším po stezkách, kam lidské nohy nemohou. Judoka si vybral medvěd. Možná proto, že kdysi jen s krátkým kostěným nožem jednoho z nich zabil. Ztratil kus kůže na zádech a na oplátku si vzal chlupatý kožich, ježž teď nosil. Od té doby cítil, že je s těmito šelma-mi propojen, a jeho domněnka se nyní dočkala potvrzení.

Medvědi milují sílu a odvahu a Judok snad prokázal, že je takového bratra hoden.

Když tvor opustil křoví, kterým se plížil, a vstoupil do ležení, Judok se zatřásl posvátnou bázní. Nyní ho teprve spatřil v celé jeho kráse, a byl to majestátní pohled. Tak obrovitého medvěda nikdy předtím neviděl, dokonce ani žádného, který by se jeho rozměrům byl jen blížil. Kdyby si stoupl na zadní, byl by vysoký jako dva muži. Svalnaté chundelaté nohy vypadaly jako kmeny stromů. Když otevřel čelisti, odhalil ostré tesáky, dlouhé jako dětské předloktí. Došel k prvnímu spícímu muži a tlumeně zavrčel. Námořník ještě stihl otevřít oči, než mu plácnutí tlapou rozbilo lebku na padrť. Judok se otřásl.

Skoro by jim to ani nepřál. Skoro.

Dalšímu námořníkovi prokousl jeho „bratříček“ hrdlo, třetího rozpáral svými dlouhými drápy. Chlap stihl zařvat jako raněný tur, když si medvěd namotával jeho střeva na pazoury. Zvíře zavrčelo a dorazilo ho rychlým kousnutím do obličeje, ale to už se ostatní začali budit.

Zubří hlava byl na nohou jako první. Řval na své muže povely v jakémsi hnusném cizáckém jazyce. Jeho lučištníci se už studenými, roztřesenými prsty snažili natáhnout tětivy.

Na nečekaného nepřítele se vrhla snad desítka plenitelů. Nejspíš si mysleli, že jde jen o obrovského medvěda, že jim žádné větší nebezpečí nehrozí. Jenže Judok cítil, že se v těle zvířete skrývá něco jiného. Něco božského. Něco, co bezmezně miloval a zároveň se toho bál. Lesní duch, možná běs. A brzy se ukázalo, že má pravdu.

Ať vetřelci sekali svými naleštěnými čepelemi, jak chtěli,

jeho tuhá, hustou srstí chráněná kůže nešla ani za nic proseknot. Zato šelmí tesáky a drápy drtily zbroje mořských lupičů jako skořápky vlašských ořechů. První kolo boje trvalo jen okamžik a tři bojovníci už leželi na zemi bez života. Čtvrtého, kterému medvědí tlapa div neutrhla ruku, se jeho kamarádi pokusili odnést, ale neúspěšně. Medvěd na něj skočil, zalehl ho svou vahou a zařváním dal najevo, že kořist patří jemu.

Lugh považoval všechny cizince za zbabělce, kteří jsou sotva hodni rychlé smrti, ale Judok viděl, že tomu tak není. Zubří hlava křičel rozkazy, vojáci se snažili obrovitého tvora obklíčit a odvážnější z nich ho provokovali, aby se na ně vrhl. Několik z nich muselo zaplatit nejvyšší cenu, ale účel byl splněn. Garda jejich velitele už sahala do toulců pro šípy. Ještě pár chviliek a prošpikují toho ďábla jako slameného panáka.

To nesmí dopustit.

Chytil luk a zamířil. Opeřená střela zasvištěla vzduchem a opálený chlap s jizvou na čele nestihl ani vyjeknout, když se mu zabolala přímo do oka. Ještě než spadl na zem, Judok už trefil dalšího. Sice jen do holé paže, ale zabránil mu aspoň střílet. Třetí to dostal do brnění a lovec s nepříjemným údivem zjistil, jak slabé jsou pazourkové hroty oproti jejich zbroji. Postřelený muž se ani nemusel oklepávat.

A tehdy se na něj Zubří hlava podíval. I na tu dálku cítil jeho ledové oči, připomínající pavouka, který ucítil jemné třepání sítě a poznal, že kořist je už lapena. Strčil do nejbližšího muže a prstem na ně ukázal. Střelec založil šíp a Judok sebou sotva stihl praštit o zem, když mu rána pročísla vlasy.

Chundelatý přízrak se náhle postavil na zadní a zaryčel. Tohle je jeho les! Žádní nájezdníci se nebudou chlubit tím, že ho znesvětili svými špinavými nohama. Využili toho a napadli ho s oštěpy, jenže stejně by mohli bodat třeba horu. Medvěd se napřáhl a jednomu z dotírajících bičů uletěla hlava.

Nebyli zbabělí, to rozhodně ne, ale tohle už stačilo. Nejspíš si právě uvědomili, proti čemu stojí, nebo už se v rudé potopě válelo dost jejich bratrů; jako jeden zahodili zbraně a dali se na zběsilý útěk. Pár z nich zvíře dohnalo a těžkými ranami pracek jim zpřelámalo kosti, zbytek prchal k lodím.

Zůstal jen Zubří hlava a jeho vyvolení, ale těch také ubylo. Dva zneškodnil Judok, jednoho z nich navíc zezadu probodl sám vůdce, když se jeho věrný pokusil vzít nohy na ramena.

Lučištníci namířili na medvěda a vypálili.

Nic. Všechny šípy ležely kolem něj rozlámané a on je zvědavě očíhával. Když zvedl hlavu od země, zavrčel, až se zachvěla země.

Zubří hlava stál náhle sám. Klel, zabil dalšího zběha, ale nebylo to nic platné. Výkvět jeho posádky prchal, až se zvedal prach.

Medvěd mířil k němu. Houpal se v bocích a jeho pohyby byly pomalé a vláčné, jako kdyby tušil, že ho už žádná síla nedokáže zastavit, že jeho kořist je zcela bezbranná. Judok četl v mužových očích strach. Poprvé za tu dobu, co ho pozoroval, to vypadalo, že se pirátský náčelník vůbec něčeho bojí.

„Všichni se bojí smrti,“ pronesl Lugh, který očividně myslel na to samé. „Všichni.“

Šaman stál, ruce překřížené na prsou, a s hořkostí ve tváři sledoval naplnění své pomsty. Nechutnala mu. Až tohle skončí, čeká je pohřbívání jejich kmene. A pak? Co budou znamenat — oni dva proti celému světu?

Pak je pak.

Šelma se stále šinula k muži, který se před ní krčil jako myš čelící kočce. Přehazoval si svůj meč z ruky do ruky, přešlapoval na špičkách a z jeho sveřepého výrazu bylo patrné, že i když má nahnáno, nedá svoji kůži lacino.

Pak se medvěd rozběhl těžkými kroky, které v ranním tichu duněly jako bubny, a otevřel tlamu. Ještě moment a bude po všem.

Jenže Zubří hlava prudce uskočil a bodl. Ostatní zbraně neměly na krále severu žádný vliv, ale tato, ačkoliv vypadala úplně stejně, prošla dlouhými chlupy jako pytlem plným zrní. Když ji Zubří hlava vyškubl, leskla se krví. Medvěd zmateně zabručel a Zubří hlava se otočil na Judoka.

Skrz otvory pro oči v jeho helmě spatřil Černý běžec lesk zuřivé nenávisti.

A lovec pochopil, že ani jeho soupeř není obyčejný lupič, za kterého jej považoval. To pomyšlení mu nahnalo strach.

Zubří hlava se skrčil pod letící prackou a bodl znovu, tentokrát do břicha. A zase. A zase.

Lugh, tichý Lugh, který radši přikývl nebo ukázal prstem, jen aby nemusel rozhýbat jazyk, si cosi zuřivě mumlal a nevěřičně pozoroval podivný souboj, jenž se před nimi odehrával.

Další úskok. A další. Zubří hlava tančil jako had. Ať se pohnul, kam chtěl, tesáky i drápy jeho soka na něj byly krátké. Snad předvídal jeho pohyby, snad byl jen nelidsky

hbitý. Nejspíš v tom ale byly čáry. Každý muž na jeho místě by už dávno zdravil bohyni smrti Harun.

Medvěd dlouze, vztekle zařval. Už měl souboje i toho otravného človíčka tak akorát dost. Nikdo mu ještě nikdy tolik neublížil, nikdo do něj nebodal tou protivnou ostrou věcí, jejíž polibek trhal maso a chutnal po bolesti.

Musí to ukončit. Teď hned.

Postavil se na zadní a zaryčel.

Lupič proti němu vypadal jako trpaslík ozbrojený vrbovým proutkem. Máchal s ním a nadával, znělo to jako zaklínání. Z výšky si ho přeměřily dvě malé, rudé oči. Pak se medvěd lehce odrazil ze zadních nohou a dopadl přímo na Zubří hlavu. Človíček, proti němu titěrný, zmizel kdesi v záhybech jeho svalů. Nejspíš mu tlapy rozdrtily páteř na kousky a teď...

Medvěd znovu zařval. Tentokrát spíš udiveně. Oči se mu protočily v sloup a on se ztěžka překulil na bok.

Zubří hlava ležel pod ním. Jakýmsi zázrakem přežil tlak té nezměrné váhy. V rukou třimal po rukojet zkrvavený meč. Opatrně vstal. Medvěd se mezitím přestal hýbat úplně. Zubří hlava k němu došel a kopl do něj jako do žebráka. Nic.

Duch lesa byl mrtvý.

„Ale oni neumírají!“ vyhrkl Judok. „Jak...“

„Každé tělo je smrtelné,“ odpověděl zpěvavě Lugh.

Zubří hlava plivl na medvědí mrtvolu, otočil se na ně a vyzývavě zatočil mečem.

Judok pohlédl na šamana, ale tušil, co mu starý muž řekne.

„Ještě jsi nezabil muže tváří v tvář,“ vyslovil to Lugh. „Musíš bratříčka pomstít...“